

Arrest

nr. 289 843 van 6 juni 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft een relatie met mevrouw A. F., die de Belgische nationaliteit bezit. Op 7 september 2022 dienen zij een huwelijksaangifte in.

Op 30 november 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker nog dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Erpe Mere/Lede op 30.11.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer

Naam: B. (...)

Voornaam: A. (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 10 dagen na de Kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 1, alinea 1, van de wet:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij een Marokkaans/Belgische vriendin heeft waar hij mee wil huwen. Uit het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met zijn toekomstige echtgenote. Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2005 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Op 14 februari 2023 wordt de huwelijksvoltrekking geweigerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het evenredigheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet hij het volgende uiteen:

"Het privé- en gezinsleven van verzoeker maakt een bijzondere specifieke omstandigheid uit.

De verwerende partij heeft de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken mededeelt dat het bevel het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, alinea 1, 1° en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Terwijl overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in artikel 2 en 3 volgende bepaalt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

"Afdoende" impliceert volgens rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing" (RvV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen. Deze motivatie mag geen tegenstrijdigheden bevatten.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het evenredigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden, in het bijzonder met de betrokken gezondheidstoestand.

Art. 8 EVRM stipuleert:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen."

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029). Overeenkomstig artikel 8 EVRM zijn staten verplicht het recht op een privé- en familieleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. Deze legale fundering is van zeer doorslaggevend belang.

Het is correct dat deze eerbiediging niet absoluut is, maar de uitzonderingen dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen. Er rust dan ook een positieve verplichting op de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

"Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het

voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde."

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde heeft gefaald de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing stelt met betrekking tot het gezinsleven van verzoeker onder meer het volgende:

"Uit het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met zijn toekomstige echtgenote. Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dat als zijn partner [...] Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is."

Uit bovenstaande motivering blijkt dat verwerende partij evenwel geen rekening houdt met de duur van het verblijf van verzoeker in België zodat de proportionaliteitstoets in casu niet terdege werd gevoerd immers steunde verwerende partij zich niet op alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak. Nochtans is de duur in deze een relevant gegeven gelet op het feit dat de onmogelijkheid terug te keren naar zijn land van herkomst om al daar zijn aanvraag in te dienen, zoals blijkt uit de feitenconstellatie buiten de wil van verzoeker lag. Inmiddels heeft verzoeker in zijn land van herkomst niets meer naar waar hij kan terugkeren. Verzoekende partij wenst de verwerende partij bovendien te herinneren aan zijn legale binnenkomst alsook aan de mogelijkheid binnen de verblijfswet om als echtgenoot van een referentiepersoon met Belgische nationaliteit de aanvraag in België in te dienen. Minstens mag van verwerende partij verwacht worden dat men motiveert waarom dit gegeven niet relevant zou zijn binnen de gegeven context.

Verzoeker meent dan ook dat niet alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak, in het bijzonder zijn recht op gezins- en privéleven in combinatie met zijn onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst, door verwerende partij in acht werden genomen. Minstens slaagt verwerende partij er niet in om alle relevante feiten en omstandigheden op een kennelijk redelijker wijze in overweging te nemen.

Door geen rekening te houden met de hierboven aangehaalde elementen schendt de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet j° artikel 8 EVRM, alsook de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De motivering in de bestreden beslissing is met andere woorden niet draagkrachtig, noch afdoende in het licht van art. 8 EVRM, gezien blijkt dat de gemachtigde geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat in het voeren van een immigratiecontrole enerzijds, en deze van verzoeker en zijn privéleven anderzijds. De motivering voor deze beslissingen is dan ook gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 74/13 Vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat verzoeker op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit is van een geldig paspoort of een geldig visum. Verzoeker betwist dit niet. Hij stelt dat hij met een visum kort verblijf naar België is gekomen, doch erkent dat zijn visum reeds is verstreken sinds december 2019. Het argument dat in december 2019 de COVID-19 pandemie is uitgebroken waardoor verzoeker niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet over een geldig visum beschikt.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoeker voert tevens de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM aan. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker voert aan dat verweerder geen correcte belangenafweging heeft gemaakt in het kader van de bovenvermelde bepalingen. Volgens verzoeker moet verweerder tevens rekening houden met de duur van zijn verblijf in België en met het feit dat hij in zijn land van herkomst niets meer heeft. Verzoeker wijst er verder nog op dat hij het Rijk op legale wijze is binnengekomen. Tenslotte stelt verzoeker dat hij als echtgenoot van een Belgische onderdaan het recht heeft om een verblijfsaanvraag in België in te dienen. Verzoeker meent dat ook hieromtrent moet worden gemotiveerd.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het gezins- en familieleven van betrokkene, met diens gezondheidstoestand en met het hoger belang van diens kinderen (indien aanwezig). De Raad bemerkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing weldegelijk rekening heeft gehouden met deze elementen, voor zover ze relevant dan wel aanwezig zijn. Verweerder motiveert immers:

“Betrokkene verklaart dat hij een Marokkaans/Belgische vriendin heeft waar hij mee wil huwen. Uit het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met zijn toekomstige echtgenote. Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2005 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Aldus blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met verzoekers voornemen om te huwen met een Belgische onderdaan. Hij motiveert dat het nemen van een verwijderingsbeslissing *in casu* geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM omdat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de verblijfswetgeving, is niet in strijd met artikel 8 van het EVRM. Verweerder voegt hieraan toe dat de intentie om te huwen op zich niet automatisch een verblijfsrecht oplevert. Verzoeker kan naar zijn land van herkomst terugkeren en een visum aanvragen van zodra er een huwelijksdatum is vastgelegd.

In wezen brengt verzoeker geen elementen aan die deze motivering weerleggen. Hij betwist deze motieven niet. Hij wijst er wel op dat hij het recht heeft om een verblijfsaanvraag in België in te dienen. De Raad ziet echter niet in welk belang verzoeker bij zijn kritiek kan laten gelden. Enerzijds dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat hij reeds gehuwd is met zijn Belgische partner. Anderzijds toont verzoeker niet aan dat hij reeds een verblijfsaanvraag heeft ingediend in functie van zijn Belgische partner. Een dergelijke kritiek is dan ook niet dienstig. Van verweerder kan niet worden verwacht dat hij hieromtrent motiveert in de bestreden beslissing.

Verzoeker voert verder aan dat verweerder rekening dient te houden met de duur van zijn verblijf in België. Vooreerst merkt de Raad op dat nergens uit de vreemdelingenwet volgt dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing met toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet expliciet moet motiveren omtrent de duur van het verblijf in het Rijk. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker nooit is gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Nadat zijn visum

kort verblijf is verstreken, heeft verzoeker ervoor geopteerd om zijn verblijf in België op illegale wijze verder te zetten. Hij kan niet ernstig de verwachting koesteren dat verweerder hiermee rekening houdt bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont overigens niet aan dat zijn illegaal verblijf zich volledig buiten zijn wil om heeft voorgedaan. Waar hij verder nog betoogt dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, berust dit betoog op een loutere bewering waarvan verzoeker geen bewijsstukken bijbrengt. Hiermee kan bijgevolg geen rekening worden gehouden.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN